

СТИВЪН КИНГ

ЦИКЪЛ НА ВЪРКОЛАКА

Превод от английски: Зора Андонова, 2000

chitanka.info

*В памет на Дейвис Гръб
и на всички гласове от миналото*

*Той надигна рошавата си глава сред
зловещата тъма на хамбара. Жълтеникавите му
глуповати очи проблеснаха. „Гладен съм“ —
прошепна.*

*Хенри Елъндър
Вълкът*

*„По трийсет дни имат
септември,
април, юни и ноември, а всички
останали без февруари по
трийсет и един.
Редуват се и дъжд, и сняг, и
ярко слънце,
а луната пълни се през всеки
един.“*

*Детско
стихотворение*

ЯНУАРИ

Пълната луна е изгряла, но януарската виелица е затулила небето със сняг. Ураганният вятър вилнее из главната улица на градчето Таркърс Милс; оранжевите снегорини са безпомощни пред стихията.

Снегът затрупва железопътната линия и дрезината, управлявана от стрелочника Арии Уестръм, закъсва на петнайсетина километра от градчето. „Какво пък — казва си Арни, — ще се подслоня в кантона, докато премине бурята.“ Чакането му се струва безкрайно, времето сякаш е спряло. Той изважда от джоба си тесте омазнени карти за игра и започва да реди пасианс. Навън вятърът надава пронизителен писък. Арни неспокойно се ослушва, после отново свежда поглед към картите. Казва си, че няма от какво да се страхува, че това е само вятърът...

Вятърът обаче не драска по вратата... и не скимти, за да го пуснат.

Арни се изправя — върлинест мъж с дебело яке, навлечено върху железничарската униформа. Захапал е цигара „Кемъл“, а ъгловатото му лице на типичен янки е озарено в оранжево от керосинената лампа на стената.

Отново чува странния звук и си казва, че нечие куче се е загубило и драска по вратата. Поколебава се — жестоко е да остави животното на студа (не че в бараката е по-топло — въпреки печката, която работи на акумулатор, от устата му излизат облачета пара). Потръпва, сякаш усеща докосването на леден пръст под лъжичката. В Таркърс Милс витае нещо злокобно, появили са се странни предзнаменования. Във вените на Арни тече уелска кръв, а уелците вярват в лошите предчувствия.

Докато се колебае, жалното скимтене секва, разнася се гневно ръмжене. Нещо тежко се блъсва във вратата и я разтърсва... следва нов удар. Рамката потреперва, посипва се снежен прах.

Арни Уестръм се оглежда за нещо, с което да залости вратата... посяга към паянтовия стол, ала в този миг ръмжащото същество

отново се хвърля върху дървената плоскост и я разцепва от горе до долу.

За миг звярът остава заклещен във вратата, задните му крака рият снега, ръмжи страховито и се зъби, жълтеникавите му очи блестят като разпалени въглени... това е най-огромният вълк, който Арни е виждал.

А ръмженето му ужасяващо напомня на човешки говор.

Разнася се страховито скърцане, процепът се разширява. Само миг и чудовището ще бъде вътре.

Арни трескаво се оглежда, забелязва кирката, подпряна на стената. Тъкмо когато я сграбчва, вълкът се озовава в бараката и прикляка, готвейки се за скок, а блестящите му очи са приковани в ужасения човек. Ушите му, подобни на космати триъгълници, са присвити, проточил е дългия си език. Бурният вятър навява сняг през процепа във вратата.

Звярът изръмжава и скача, а Арни Уестръм замахва с кирката.

Светлината от лампата се процежда през разцепената врата и обагря снега в оранжево.

Вятърът надава дрезгав вой.

Разнасят се писъци.

* * *

Нещо нечовешко се е появило в Таркърс Милс, нещо невидимо като пълната луна, забулена от 1 гъстите облаци. Това е върколакът и появяването му е непредсказуемо като тумора, който се загнездва в нечие тяло, като проявите на убиец — психопат или на разрушително торнадо. Настъпило е неговото време тук, в градчето в Мейн, където ежеседмичните вечери с печен боб, устройвани от църковното настоятелство, са най-голямото събитие, където дечицата още носят ябълки на учителите си, където излетите сред природата на членовете на клуба на възрастните граждани задължително се отразяват в местния вестник. Следващата седмица новините ще бъдат по-зловещи.

Следите на съществото вече са затрупани от снега, а в писъка на вятъра се долавя примитивно задоволство. Няма нищо от Бога и светлината в този безсърдечен звук — само черна зима и черен лед.

Цикълът на върколака започва.

ФЕВРУАРИ

„Какво ли е да си влюбен? — мисли си Стела Рандолф, изтегнала се в тясното си моминско легло, докато се взира в прозореца, през който струи студената синя светлина на пълната луна в Деня на Свети Валентин. Любовта... любовта сигурно е като...“

Тази година Стела Рандолф, собственичка на магазина „От игла до конец“ в Таркърс Милс, получи двайсет картички по случай Деня на Свети Валентин — от Пол Нюман, от Робърт Редфорд, от Джон Траволта... дори от Ейс Фрийли от рок групата Кис. Стоят отворени на бюрото срещу леглото ѝ, озарени от студената лунна светлина. И тази година си ги е изпратила сама.

„Навярно любовта е като целувка на зазоряване или като целувката, с която завършват романите на издателство «Арлекин»... а може би е като роза, окъпана от лъчите на залязващото слънце...“

Разбира се, станала е за посмешище на всички в Таркърс Милс. Момченцата пускат шегички по неин адрес и се кикотят в шепи (а когато са на безопасно разстояние от нея и полицаи Ниъри го няма наоколо, запяват: „Дебелана, дебелана, не я побира новата премяна“ с присмехулните си тънки гласчета), но тя мечтае за любовта и за луната. Вярно е, че магазинът ѝ е пред фалит и че е доста закръглена, ала през тази приказна нощ, когато синята лунна светлина нахлува през заскрежения прозорец, тя почти вярва, че е възможно да познае любовта. Любов и уханье на лято, когато ще се появи той... мъжът на мечтите ѝ.

Любовта навярно е като допира на брадясала мъжка страна, която драска...

Ненадейно дочува драскане по стъклото на прозореца...

Тя се надига на лакти, завивката се свлича от едрите ѝ гърди. Черна сянка затува лунната светлина... сянката на мъж... и Стела си казва: „Сънувам... и в съня си ще го накарам да получи оргазъм... в съня си и аз ще получа оргазъм. Казват, че тази дума е мръсна, но не е така... думата е чиста, думата е точна... любовта е като оргазъм.“

Става от леглото и все още мисли, че сънува, защото отвън стои мъж, когото познава, когото среща на улицата почти всеки ден.

Това е...

(любовта... любовта е дошла)

Трескаво изстъргва заскреженото стъкло и вижда, че е сгрешила — това не е мъж, а огромен космат вълк, който е сложил предните си лапи на перваза, а задните са потънали в снежната преспа.

Казва си: „Днес е Денят на Свети Валентин и мечтите се сбъдват... любовта най-сетне е дошла и при мен“.

Отвън наистина стои мъж, и то мъж, надарен с порочна красота.

(порок... да... любовта е порочна...)

Дошъл е през тази лунна нощ и ще я обладае. Ще...

Рязко отваря прозореца и леденият вятър развява прозрачната ѝ синя нощница, което ѝ подсказва, че това не е сън. Мъжът е изчезнал. Прималява ѝ, като осъзнава, че изобщо не го е имало. Олюлявайки се, отстъпва назад, а вълкът с плавен скок се озовава в стаята и изтръсква козината си, като разпръсква снежен прах в мрака.

Но любовта... любовта е като... като писък...

Едва сега тя си спомня за Арни Уестръм, когото само преди месец са открили разкъсан в кантона западно от града. Ала вече е твърде късно...

Вълкът безшумно тръгва към нея, жълтеникавите му безмилостни очи похотливо проблясват. Стела Рандолф безпомощно отстъпва, докато свивките на краката ѝ се удрят в рамката на леглото и тя пада върху него.

Лунната светлина чертае сребристи ивици върху сплъстената козина на звяра.

Картичките на бюрото потреперват от вятъра, нахлуващ през отворения прозорец. Една лолита към пода, като безшумно се полюшва и описва дъги във въздуха.

Звярът поставя предните си лапи от двете страни на Стела, тя усеща дъха му — горещ, по не и зловонен. Жълтеникавите му очи сякаш я пронизват.

— Любовникът ми — прошепва Стела и затваря очи.

Вълкът се хвърля върху нея.

Любовта е като да умреш.

МАРТ

В Таркърс Милс бушува последната истинска виелица през тази година. Пада здрач, а с настъпването на нощта лепкавият сняг се превръща в суграшица. Изгнилите клони на дърветата се отчупват, издавайки звуци, подобни на изстрели, и осейват безлюдните тротоари. Докато пие кафе в компанията на съпругата си, Милт Стърмфулър, библиотекарят, отбелязва, че майката природа сигурно подкастрия дърветата. Милт е мършав човек с ъгловато лице и студени сини очи, който вече дванайсет години вдъхва ужас на хубавката си, мълчалива жена и я държи в подчинение. Няколко души подозират истината — например съпругата на полицай Ниъри — но всички те знаят, че в градчето се случват загадъчни събития. Хората в Таркърс Милс умеят да пазят тайни.

Милт толкова си харесва изречението, че го повтаря:

— А-ха, майката природа подкастрия дърветата...

В този миг осветлението изгасва. Дона Лий Стърмфулър изпищява и разлива кафето си.

— Избърши го — процежда през зъби съпругът ѝ. — Веднага!

— Добре, скъпи. Ей сега.

Тя колебливо пристъпва в мрака, за да намери парцал, и удря пиццала си в ниското столче. Изохква, а Милт избухва в смях. Болката, която изпитва Дона, го забавлява повече от всичко на света... с изключение на вицовете в „Ридърс Дайджест“. Майтапите, публикувани в рубриците „Хумор в униформа“ и „Живот в тези Съединени щати“ адски му допадат и го карат да се смее от сърце.

Заедно със сухите клони през тази бурна мартенска нощ майката природа е „подкастрила“ и далекопровода, минаващ над шосето; лепкавият сняг се е напластил върху проводниците; от тежестта те се скъсват и падат на шосето — приличат на змии, сплетени на кълбо, които бълват синкави пламъчета.

Градчето потъва в мрак.

Бурята сякаш най-сетне е доволна от стореното и започва да утихва, температурата рязко пада. Лепкавият сняг замръзва в причудливи скулптури. Ливадата на стария Хейг, която местните хора наричат Четирийсетакровата поляна, се покрива с тънък лед, прорязан от пукнатини. Къщите продължават да тънат в мрак, електрическите радиатори изстиват. Заледените пътища са се превърнали в пързалки, хората от електрическата компания не могат да се доберат до Таркърс Милс и да свържат прекъснатия електропровод.

Облаците се разкъсват, иззад пухкавите им вълма наднича пълната луна. Ледът, покриващ главната улица, блести като кости на мъртвец.

Нощта се оглася от нечовешки вой.

По-късно, когато жителите на градчето обсъждат случилото се, става ясно, че никой не е разбрал откъде идва звукът: разнася се отвсякъде и отникъде, докато лъчите на пълната луна посребряват тъмните къщи; излиза бурен вятър и вие така, сякаш митичен скандинавски воин яростно надува бойния си рог — няма нищо по-самотно и по-жестоко от този пронизителен вой.

Дона Лий го чува и се сепва, а жестокият ѝ съпруг, който спи като истински праведник, дори не помръдва; чува го полицай Ниъри, който стои по дълги гащи до прозореца на къщата си на Лоръл Стрийт; звукът достига до спалнята на затлъстелия и глуповат директор на началното училище; чуват го и други жители на Таркърс Милс. Сред тях е момче, приковано към инвалидна количка.

Никой не е видял съществото, което надава нечовешкия вой. Никой не знае кой е скитникът, когото открива електротехникът, пристигнал на сутринта в градчето. Непознатият е като ледена скулптура, главата му е отметната, отворената му уста е застинала в безмълвен писък, вехтото му палто и ризата му са разкъсани от остри зъби. Сели в замръзнала локвичка от собствената си кръв, взира се в небето, а между пръстите на протегнатите му ръце са се образували ледени висулки.

Наоколо се виждат следи от лапи.

От лапите на вълк.

АПРИЛ

До средата на месеца снежните бури са отстъпили място на проливни дъждове, а в Таркърс Милс се наблюдава удивително явление — дърветата и храстите се раззеленяват. Коритото за водопой на Мати Телингъм вече не е обвито с лед, снегът, останал под дърветата в горичката, постепенно се стопява. Изглежда, природата отново ще приложи изпитания магически номер и пролетта ще настъпи.

Жителите на Таркърс Милс ѝ устройват скромно посрещане, въпреки че над градчето тегне зловеща сянка. Баба Хейг пече сладкиши и ги оставя на перваза на кухненския прозорец да изстинат. В неделния ден в църквата „Баптистка благодат“ преподобният Лестър Лоу чете от Соломоновите притчи, а проповедта си е озаглавил „Пролетта на Божията любов“. Мирянинът Крис Райтсън — най-заклетият пияница в Таркърс Милс — посреща пролетта посвоему — напива се до козирката и залитайки, излиза от бара под нереалната, сребриста светлина на лупата, която още не е достигнала пълната си фаза. Били Робъртсън, барман и собственик на единственото заведение в градчето, го проследява с поглед и промърморва на сервитьорката:

— Ако вълкът разкъса някого довечера, май жертвата ще бъде Крис.

— Пепел ти на езика — отвръща тя и потръпва. Името ѝ е Елиз Фурние и е двацет и четиригодишна. Ревностно посещава „Баптистка благодат“ и пее в църковния хор, защото е влюбена в преподобния Лоу. Но колкото и да си пада по него, до лятото ще напусне Таркърс Милс — животът ѝ е мил, не ѝ се ще да бъде разкъсана от някакъв вълк.

Казва си, че в Портсмут сигурно ще палат по-големи бакшиши... и че единствените вълци там са онези с моряшките униформи.

Нощите в градчето, когато луната се изпълва за трети път през тази година, са изпълнени със зловещи предчувствия, денем хората са по-спокойни.

Всеки следобед небето над градската мера се изпълва с хвърчила.

Единайсетгодишният Брейди Кинкейд изпробва хвърчилото „лешояд“, което са му подарили за рождения ден. Загубил е представа за времето — толкова голямо е удоволствието да усеща опъването на връвта, сякаш към нея е привързан истински лешояд, който ту пикира, ту се издига в безоблачното небе над естрадата. Забравил е, че трябва да се прибере вкъщи за вечеря, не забелязва, че другите момчета са прибрали хвърчилата си и са се разотишли, че е останал сам.

Здрачава се, синкавите сенки се удължават и едва сега го осъзнава, че се е поувлякъл. Луната вече наднича иззад дърветата в парка. Обагрена е в оранжево — сигурен предвестник на лятото — и не излъчва студената светлина като през зимните месеци, но Брейди не забелязва разликата; страхува се, че е закъснял за вечеря и че баща му сигурно ще го напердаши... страхува се от падащия мрак.

Доскоро е слушал с насмешка страховитите разкази на съучениците си за върколака, който миналия месец е разкъсал непознатия скитник, а преди това е умъртвил Стела Рандолф и Арни Уестръм. Сега обаче не му е до смях. Лунната светлина обагря пролетния здрач в оранжево, сякаш пламъците в огромна пещ хвърлят отблясъци. Сега историите за върколака му се струват съвсем правдоподобни.

Бързо започва да навива макарата и „лешоядът“ с кървясалите очи престава да се рее в притъмняващото небе.

Внезапно вятърът замира, хвърчилото стремително се понася надолу и пада зад естрадата.

Брейди се завтича натам, без да престава да навива макарата, като изплашено се озърта. Внезапно връвта се опъва, сякаш го държи въдица, на която се е хванала едра пъстърва. Озадачено се вира в ръцете си, в този момент връвта се отпуска.

Ненадейно оглуши телен рев изпълва нощта, Брейди Кинкейд изпищява. Осъзнава, че върколакът не е измислен, че наистина съществува, но вече е прекалено късно. Писъкът му е заглушен от животинския рев, който се извисява в смразяващ вай.

Вълкът тича към него, изправен на задните си крака, досущ като човек; луната обагря козината му в оранжево, очите му блестят като зелени прожектори, а в лапата си, която прилича на човешка ръка, но със заострени дълги нокти, стиска връвта. Хвърчилото пърха, сякаш е пленена птица.

Брейди се обръща да побегне, но костеливи ръце го хващат през кръста... усеща миризма на кръв и канела... На другия ден го откриват да седи облеган на паметника на загиналите през войните. Обезглавен е и изкормен, а вкочанените му пръсти стискат „лешояда“.

Хората от спасителния отряд ужасено извърщат очи, а хвърчилото опъва връвта, като че иска да полети към небето. Излязъл е вятър и „лешоядът“ нетърпеливо пърха в ръката на мъртвото момче, сякаш знае, че денят ще бъде идеален за пускане на хвърчила.

МАЙ

През нощта срещу Неделята на завръщането у дома^[1] преподобният Лестър Лоу сънува кошмар, от който се събужда треперещ и облян в пот. Ужасено вперва поглед в тесните прозорци, през които се вижда църквата отвъд пътя. Луната е застиналата на небето, сребристите ѝ лъчи проникват през стъклата. Лестър ужасено потръпва, мисли си, че след миг ще се появи върколакът, за който си шушукат изкуфелите старци. Сетне затваря очи и безмълвно отправя молитва към Всевишния да му прости, заедто е повярвал на суеверията. Накрая прошепва: „В името на Исус, амин“, както го е учила майка му.

Но мисълта за кошмара не го напуска.

В съня му утрото вече е настъпило и той чете проповедта си. През този ден от годината църквата „Баптистка благодат“ винаги е препълнена с енориаши, макар че всяка друга неделя само по няколко души седят на дървените скамейки.

В съня си той проповядва с плам, което рядко се случва в действителност (по принцип мрънка под носа си и досадните му проповеди през изминалите десет години са прогонили вярващите). Тази сутрин обаче красноречието му е ненадминато. Дава си сметка, че „Звярът броди между нас“ е най-великата му проповед. Ожесточено набляга на темата и дори не усеща, че дрезгавият му глас е добил странна сила, че произнася думите с патос, сякаш декламира.

Звярът е навсякъде. Сатаната дебне навсякъде, например на танцова забава на гимназистите. Виждате го да си купува стек цигари „Марлборо“ и запалка „Бик“ от супермаркета. Да стои пред дрогерията на Брайтън и да отхапва от десертчето „Слим Джим“, докато чака автобуса, пристигащ в 4,40 от Бангор. Може да седи до всекиго по време на концерта на духовия оркестър или да си поръчва пай в „Хапни и си побъбри“ на главната улица.

— Звярът е навсякъде — повтаря. Гласът му се снижава до възбуден шепот, а енориашите го гледат като омагьосани. — Бъдете

нащрек, защото Сатаната ще ви се усмихне и ще се представи за ваш съсед, но братя мои, забележете колко заострени са зъбите му и как забелва очи! Това е Звярът и сега е тук, в Таркърс Милс! Той...

Внезапно красноречието му секва, защото нещо страховито се случва в църквата, обляна от ярката светлина на слънцето. Енорияшите му започват да се променят и той с ужас осъзнава, че се превръщат във върколаци... всичките триста души без изключение. Бялата кожа на Виктор Баул, шишкавият председател на градската управа, постепенно потъмнява и загрубява, тялото му се покрива с козина. Кльоцавата стара мома Вайълет Макензи, която дава уроци по пиано, се закръгля, клонестият ѝ нос се сплесква и се разширява. Затлъстелият учител по математика Елбърт Фрийман сякаш още повече надебелява, лъскавият му син костюм се пръсва по шевовете, през които щръкват навити косъмчета, все едно изскача пълнежът на скъсано старо канапе. Устните му се разтеглят в грозна гримаса и разкриват зъби големи колкото клавиши на пиано.

— Звярът! — опитва се да каже насън преподобният Лоу, но не успява да изрече думата и завладян от ужас, отстъпва от амвона, докато дяконът бавно пристъпва по централната пътека и се зъби, а монетите се сипят от сребърния поднос за подаяния. Вайълет Макензи се хвърля върху него, двамата се вкопчват един в друг, падат на пътеката, хапят се и надават нечовешки крясъци. Другите енорияши се скупчват около тях и ръмжат като живо гни от зоопарка, когато им хвърлят храна. Езикът на преподобния Лоу се развързва и той изкрещява, обхванат от религиозен екстаз:

— *Сатаната! Сатаната е навсякъде! Навсякъде. Навея...*

Но това вече не е неговият глас, а животински рев и свеждайки поглед, гой вижда, че от ръкавите на черното му сако стърчат лапи.

В този момент се събужда.

„Било е само сън — казва си и се отпуска в леглото. — Слава Богу, било е само кошмарен сън!“

Ала когато настъпва утрото — утрото на Неделята на завръщането у дома, утрото след пълнолунието — и той влиза в църквата, вече не сънува — върху амвона е проснат изкорменият труп на разсилния Клайд Корлис. Метлата с дълга дръжка е захвърлена наблизо.

Против волята си преподобният Лестър Лоу осъзнава, че не сънува кошмар.

Изхълцва от ужас и надава пронизителен писък.

Пролетта отново е дошла, но тази година заедно с нея е дошъл и Звярът.

[1] Денят, в който се играе местното футболно дерби и по домовете си се завръщат учениците и студентите, обучаващи се в други градове. — Б.пр. ↑

ЮНИ

През тази нощ, която е най-кратката в годината, Алфи Нофлър, собственикът на „Хапни и си побъбри“ — единственото кафене в Таркърс Милс — се е захванал да почисти пластмасовия плот. Запретнал е ръкави, а татуировките по мускулестите му ръце сякаш танцуват. В момента няма нито един клиент и като привършва почистването, той замислено се визира през витрината и си спомня как е загубил девствеността си през една подобна нощ, когато въздухът бе изпълнен с аромата на ранното лято. Партньорката му Арлийн Макюн сега носи фамилието име Беси и е съпруга на преуспяващ млад адвокат от Бангор. Той още си спомня как грациозно се беше прехвърлила на задната седалка на колата му, спомня си уханието на нощта.

Вратата се отваря и лятото нахлува заедно с ярката лунна светлина.

Алфи си казва, че заведението е празно, защото хората се боят от Звяра, който уж броди при пълнолуние, но гой пет пари не дава за някакъв си върколак; не се страхува, защото тежи сто и десет килограма и мускулите му са заякнали от времето, когато е бил морски пехотинец; не е разтревожен, защото знае, че рано сутринта редовните клиенти ще цъфнат и ще си поръчат пържени яйца, понички и кафе. Казва си: „Ще изключи кафемашината, ще затвора по-рано, ще си взема шест бири от супермаркета и ще бъда в автокино на време за втория филм“. Юни, юни, пълнолуние... чудесна нощ за автокино и за няколко бири. Чудесна нощ за припомняне на завоевания в миналото.

Тъкмо когато се готви да изключи кафемашината, вратата се отваря. Алфи примирено въздъхва и се обръща.

— Здравсти! Как си? — подхвърля дружелюбно, защото вижда един от редовните клиенти, който обаче винаги идва преди десет сутринта.

Новодошлият кимва, разменят по няколко думи.

— Ще пиеш ли кафе? — пита Алфи, докато клиентът се намества на високото столче до плота.

— Да, ако обичаш.

„Може би все пак ще стигна на време за втория филм — мисли си Алфи и се обръща, за да приготви кафето. — Този няма да остане дълго. Изглежда смазан от умора... или пък е пипнал някакъв вирус. Още има време да...“

Ужасът заличава мислите му. Като всичко останало в „Хапни и си побъбри“ кафемашината блести от чистота и в огледалната повърхност на корпуса от алпака той вижда отражение, което е едновременно невероятно и потресаващо. Човекът, когото вижда всеки ден, когото всички в Таркърс Милс виждат всеки ден, се преобразява. Лицето му се променя, разтича се, разтегля се. Памучната му риза се разширява... внезапно шевовете се разкъсват, а в главата на Алфи се върти една-едничка нелепа мисъл — че гледа любимото филмче на племенника си Рей „Невероятният великан“.

Симпатичното лице на човека придобива животински черти. Кротките му кафяви очи изсветляват и хвърлят златистозелени отблясъци. Той надава писък, който внезапно пресеква, пада като асансьор през звуковия регистър и от гърдите на съществото се изтръгва яростно ръмжене.

То... Звярът, върколакът... каквото и да е... се вкопчва в пластмасовия плот и прекатурва захарницата, която започва да се търкаля, а захарта се разпръсва. Съществото сграбчва стъкления цилиндър и ръмжейки, го праща към стената, на която е залепен листът със специалитетите.

Алфи рязко се обръща и неволно събаря кафемашината, която с трясък пада на пода, а врялото кафе се разплисква и попарва глезените му. Той изкрещява от болка и от страх. Вече изпитва панически страх, забравил е яките си мускули, придобити по времето, когато е служил в морската пехота, забравил е любимото филмче на племенника си Рей, забравил е нощта, когато изчука Арлийн Макюн на задната седалка на колата си, сега мислите му са обсебени само от Звяра, подобен на чудовище от филм на ужасите, който сякаш е изскочил от екрана на автокино.

Съществото с лекота скача върху плота, панталонът и ризата му са се превърнали в дрипи. Монетите и ключовете в джобовете му

издрънчават.

Хвърля се върху Алфи, който се опитва да отскочи в страни, но се спъва в кафемашината и се просва върху червения линолеум. Звярът отново надава оглушителен рев, жълтеникавата му паст бълва горещ дъх, после болката сякаш спуска червена завеса пред погледа на Алфи, защото чудовището разкъсва делтовидните му мускули. Кървави пръски обливат пода, пластмасовия плот, скарата.

Олюлявайки се, Алфи се изправя, на гърба му зее дълбока рана, от която струи кръв; мъчи се да изкрещи, а през витрината нахлува сребристая светлина на лятната луна и го заслепява.

Звярът отново се хвърля върху него.

Последното, което вижда Алфи, е лунната светлина.

ЮЛИ

Отмениха честването на Четвърти юли.

Най-близките хора на Марти Козлоу изобщо не се трогват от новината, не проявяват съчувствие към него. Вероятно не разбират колко страда момчето.

— Престани да мрънкаш — сопва се майка му — винаги се държи сурово с него и мислено оправдава повелението си, като си казва, че няма намерение да разглезва сина си само защото е сакат и до края на живота си ще бъде прикован към инвалидната количка.

— Докато се обърнеш, ще дойде следващият Четвърти юли — заявява баща му и го потупва по гърба. — Догодина празникът ще бъде още по-тържествен, ще си изкараме чудесно. Повярвай ми, приятелче! Тъй, я!

Хърман Козлоу е учител по физическо възпитание в началното училище и почти винаги говори на сина си с глас, който Марти мислено нарича гласа на Големия приятел, и все повтаря „тъй, я!“. Всъщност Хърман се изнервя в присъствието на момчето.

Заобиколен е от буйни хлапета, които непрекъснато се надбягват, играят бейзбол, устройват състезания по плуване. Понякога, докато ръководи поредното състезание, Хърман забелязва, че Марти седи наблизо в инвалидната си количка и наблюдава връстниците си. Погледът на момчето го изнервя и гой пуска в употреба гръмливия глас на Големия приятел, повтаря „тъй, я!“ и нарича сина си „приятелче“.

— Ха-ха, най-сетне и на теб да не ти се изпълни някое желание! — злобно се изсмива сестрата на Марти, когато гой се опитва да сподели с какво нетърпение е очаквал празника, как от сърце се радва на цветята от светлина, които разцъфват в небето над градското землище, последвани от приглушени звуци, напомнящи на изстрели, отекващи сред хълмчетата около града. Кейт е с три години по-голяма от брат си, който е на десет, и е убедена, че всички го обичат само защото е безпомощен инвалид. Сега не скрива задоволството си, че зарята няма да се състои.

Дори дядо Колзоу, на когото Марти е любимец, този път не прояви очакваното съчувствие, а отсече:

— Не са отменили Шетвърти ули, момше. — Както винаги думите му бяха почти неразбираеми заради силния му акцент. Разговорът се беше провел преди два дни, на 2 юли, когато Марти бе изкарал на верандата инвалидната си количка, захранвана от акумулатор. Дядо Козлоу държеше чаша шнапс и се взираше в затревената поляна, която се спускаше под наклон към гората. — Отмениха само фойерверките и ти знаеш защо — промърмори.

Марти наистина знаеше причината. Зарята нямаше да се състои заради убиеца, когото във вестникарските публикации наричаха Престъпника на пълнолунието. Още преди лятната ваканция момчето бе чуло съучениците си да шепнат, че Престъпника на пълнолунието не е човек, а свръхестествено същество, например върколак. Марти не вярваше на слуховете — в края на краищата върколаци има само във филмите на ужасите — ала бе почти сигурен, че престъпленията са извършени от умопобъркан, който убива само при пълнолуние. Зарята беше отменена заради проклетия полицейски час.

През януари, докато седеше в количката си до френския прозорец и гледаше как леденият вятър завихря снега над заледената поляна, или пък заставаше на входната врата, неподвижен като статуя, прикован в шините, поддържащи краката му, и наблюдаваше как децата се спускате шейни по хълма, само мисълта за зарята го утешаваше. Представяше си как през горещата лятна нощ отпива от чашата с ледена кока-кола и се взира в небето, в което разцъфват рози от разноцветни светлини, въртят се огнени колела, а накрая фойерверките изобразяват американското знаме.

Ала тази година зарята е отменена и независимо от изявленията на този или онзи Марти страда, защото сякаш са обrekli на смърт самия празник... неговия празник.

Само чичо Ал, който пристигна по пладне за традиционния обяд, на който поднасяха първостепенна с гарнитура от пресен грах, разбра какво изпитва момчето. Съчувствено го изслуша, без да обръща внимание на мокрите си бански гащета, от които капеше вода и образуваше локвичка на верандата. До слуха им долитаха смеховете на останалите членове на фамилията, които плуваха в новия басейн от другата страна на къщата.

Марти приключи обясненията си и тревожно изгледа чичото:

— Разбираш ли какво ме измъчва? Не ме е яд, задето съм сакат, както твърди Кати, фойерверките за мен не са символ на националния празник, както си мисли дядо. Само че не е честно да ти отнемат нещо, което си чакал толкова дълго... не е честно да отменят зарята заради прищевките на Виктор Баул и на загубените градски съветници. Знаеш ли, четяла година живея за този ден? Ясно ли ти е какво изпитвам?

Настъпи мъчителна тишина, докато чичо Ал обмисляше отговора си. Чу се плющенето на трамплина, последвано от одобрителния вик на Хърман Козлоу:

— Браво, Кейт! Тъй, я! Браво, момичето ми!

Чичо Ал най-сетне промълви:

— Разбирам какво ти е, момчето ми. Май измислих нещо, което поне малко ще те утеши. Какво ще кажеш сам да отпразнуваш Четвърти юли?

— Сам ли? Как?

— Ела с мен до колата. Имам нещо, което ще те зарадва... ела, ще ги покажа. — Преди Марти да продължи да го разпитва, той тръгна по пътеката, опасваща къщата.

Инвалидната количка се движеше почти безшумно по асфалта, отнасяйки Марти далеч от звуците, идващи откъм басейна — плискане на вода, смехове, плющенето на пружинирация трамплин... далеч от гръмливия глас на Хърман Козлоу. Той не чуваше шума на електрическата инвалидна количка — бе свикнал с жуженето на електромотора, което заедно с потракването на шините му съпровождаше придвижването му.

Чичо Ал караше двуместен мерцедес кабриолет, Марти бе чувал родителите си неодобрително да мърморят по адрес на колата, дори майка му веднъж бе казала, че това е ковчег за двайсет и осем хиляди долара, но той беше луд по спортния автомобил. Веднъж чичо му го беше повозил — шофираше по черния път с висока скорост, може би със сто и двайсет километра в час. Марти така и не разбра каква е била скоростта, защото чичото засмяно беше извикал:

— Ако не знаеш, няма да те е страх!

Само че Марти изобщо не се страхуваше. Толкова се смя, че на другия ден коремът още го понаболяваше.

Когато приближи с количката до мерцедеса, чичо Ал извади от жабката пакет, увит с целофан, и го постави на скута му:

— Заповядай, момчето ми. Честит празник.

Първото, което Марти забеляза, бяха йероглифите на етикета. А като видя какво има вътре, сърцето му затуптя до пръсване. Кутията беше пълна с фойерверки.

— Обърни внимание на тези пирамидки — заобяснява чичото.

Марти, който беше онемял от радост, понечи да проговори, но от гърлото му не излезе нито звук.

— Запалваш фитилите, после слагаш пирамидите на земята, а от тях ще изригнат многоцветни светлини, като че дракон бълва огън. Тръбичките, от които излизат пръчици, се поставят в празна бутилка и като ги запалиш, стават истински ракети... разбира се, има и от онези, които наричат фишеци. Обаче ти препоръчвам да ги гръмнеш чак утре, защото... — Той кимна към басейна.

— Благодаря — задъхано изрече Марти. Най-сетне езикът му се беше развързал. — Много ти благодаря!

— Само си трай, ако те питат откъде ги имаш. Покри тото мляко котките не го лочат, нали?

— Да, да — избърбори момчето, макар да нямаше представа какво общо имат млякото и котките с фойерверките. — Ама... на теб не ти ли трябват, чичо Ал?

— Ще си купя други. Знам един магазин в Бриджтън, който довечера ще работи до късно. — Сложи ръка на главата му и добави: — Задръж топката, докато всички си легнат. Съветвам те даже пускаш от по-шумните, че ще събудиш къораво и сакато. И гледай някоя бомбичка да не ти откъсне ръката, защото майка ти няма да ми проговори до края на живота си.

Засмя се, качи се в колата и включи двигателя, който изрева като разярен звяр. Махна за сбогом и потегли, докато момчето още търсеше подходящи думи да изрази благодарността си. Марти проследи с поглед отдалечаващия се автомобил и преглътна, за да не се разплаче. После пхна пакета с фойерверки под ризата си и подкара инвалидната количка към къщи. Добра се до стаята си и нетърпеливо зачака падането на нощта, когато всички ще заспят и той ще отпразнува своя Четвърти юли.

Тази вечер си ляга пръв. Майка му идва да го целуне за лека нощ. Докосва с устни челото му, извърщайки поглед от краката му, които стърчат като пръчки изпод завивката.

— Добре ли си, Марти? — пита го.

— Да, мамо.

Тя се поколебава, сякаш иска да добави нещо, после поклаща глава и излиза.

Кейт също се появява. Не го целува, а се навежда толкова близо, че го усеща миризмата на хлор, лъхаща от косата ѝ, и прошепва:

— Разбра ли, че няма да получаваш всичко, каквото желаш, само защото си сакат?

— Ще се учудиш, ако разбереш какво съм получил — прошепва в отговор той, а сестра му присвива очи и изпитателно се взира в него. Сетне се врътва и излиза.

Последен идва баща му, сяда на ръба на леглото и заговаря с гласа на Големия приятел:

— Всичко наред ли е, момчето ми? Май доста раничко си лягаш.

— Поуморих се, тате.

— Горе главата, приятел. — Потупва го по крака с голямата си длан, неволно потръпва и поривисто се изправя: — Съжалявам за фойерверките, ама почакай до догодина — славно ще си празнуваме. Тъй, я! Лека нощ, да спиш в кош!

Марти се усмихва, обзет от радостни мисли.

С нетърпение очаква всички да си легнат, нижат се мъчителни минути. Телевизорът в дневната още работи, разнася се смехът на невидимата публика, който придружава комедийните сериали. Кейт пронизително се киска. Дядото шумно пуска водата в тоалетната. Майката на Марти провежда безкраен разговор тю телефона — честити някому празника и изразява съжаление, задето зарята няма да се състои, но при дадените обстоятелства всички трябва да проявят разбиране, нали? Да, Марти е много разочарован... Като привършва разговора, се засмива — никога не се смее, когато е близо до сина си.

Стрелките на часовника пъплят едва-едва, минава седем и половина, осем... девет, а момчето току прокрадва ръка под възглавницата, за да се увери, че скъпоценният пакет е там. Около девет и половина, когато луната се издига, обещва се през прозореца

и облива стаята със сребриста светлина, в къщата най-сетне настъпва тишина.

Кейти изключва телевизора и се запътва към стаята си, като негодува, че през лятото всичките ѝ приятелки си лягат късно. Родителите на Марти остават още малко във всекидневната и разговарят почти шепнешком. Сетне... ..сетне той сигурно се е унесъл, защото отново докосва вълшебния пакет и осъзнава, че в къщата цари мъртвешка тишина, а лунната светлина е станала още по-ярка... толкова ярка, че в стаята се прокрадват сенки. Изважда пакета и кутийката кибрит, която предварително е пъхнал под възглавницата. Напъхва горнището на пижамата си в панталона, скрива пакета и кибрита в пазвата си и се подготвя да стане от леглото.

Това е истинско изпитание, но поне не е болезнено, както си мислят повечето хора. Вкопчва се в таблата, изтегля се до седнало положение, после хваща един след друг краката си и ги прехвърля през ръба на леглото. Използва само едната си ръка, с другата се държи за перилото, което започва от леглото и опасва цялата стая. Веднъж беше опитал да прехвърли с две ръце безжизнените си крака и бе паднал с главата надолу на пода. Трясъкът беше толкова силен, че всички бяха дотичали в стаята му.

— Харесва ти да устройваш представления, а, тъпако? — гневно му прошепна Кейт, след като му помогнаха да седне на количката, а той избухна в лудешки смях, въпреки че на слепоочието му изскочи цицина, а разцепената му устна кървеше. — Сигурно искаш да пукнеш! — Разплака се и тресна вратата след себе си.

След като вече е седнал на ръба на леглото, Марти избърсва дланите си в пижамата, за да не се плъзгат от потта, сетне се вкопчва в перилото и бавно се придвижва до количката. Безползните му крака сякаш тежат като олово и се влачат зад него. Сянката му пълзи по пода.

Количката е застопорена със спирачката и той е лекота се прехвърля на седалката. Дълбоко си поема дъх и се ослушва, но къщата е притихнала. „Препоръчвам ти да гръмнеш фишеците чак утре“ — бе казал чичо Ал и сега, когато е обгърнат от мъртвешката тишина, Марти осъзнава, че съветът е бил правилен. Ще отпразнува Четвърти юли, без никой да разбере... поне до сутринта, когато ще намерят на верандата обгорелите картонени обвивки от фойерверките... и когато неговата заря ще е приключила. „Ще

изригнат многоцветни светлини, като че дракон бълва огън“ — бе обяснил чичото. Момчето си казва, че няма забрана за дракони, които *безшумно* бълват огън.

Освобождава спирачката и включва двигателя. В мрака проблясва кехлибарено оченце, следователно акумулаторът е зареден. Марти натиска бутона за десен завой и инвалидната количка послушно се завърта надясно. Тъй, я! Когато се озовава срещу остъклените врати към верандата, той натиска бутона за придвижване напред. Количката отново се подчинява, електромоторът тихо бръмчи.

Марти освобождава резето, натиска същия бутон и превозното му средство безшумно се плъзва на верандата. Той отваря вълшебната кутия с фойерверките и се озърта, запленил от лятната нощ — чува приспивната песен на щурците, усеща уханието на ветреца, който шумоли в короните на дърветата, вижда почти неземния блясък на луната.

Не може да чака повече. Изважда от кутията фойерверк, оформен като змия, запалва фитила и с безмълвен възторг я наблюдава как се уголемява като по магия, а от опашката ѝ лумва синьо-зелен пламък.

„Четвърти юли! — мисли си Марти, а очите му сияят. — Да ми е честит Четвърти юли!“

Синьо-зеленият пламък се смалва, примигва и угасва. Марти запалва една от пирамидите и очаровано гледа как бълва огън, жълт като пуловера, който баща му облича да играе голф, защото смята, че му носи късмет. Преди да е изгаснала, той запалва втора и в мрака разцъфва тъмночервено цвете, досущ като розите, засадени край оградата около басейна. Разнася се миризма на изгорял барут и ветрецьт я отнася надалеч.

Напипва плоския пакет с фишеците, отваря го и едва тогава си дава сметка, че звукът, който издават, напомня на тракането на картеница и ще вдигне на крак не само родителите му, но и съседите — ще настъпи истинска паника, сякаш е избухнал пожар или е станало наводнение. Крайният резултат е повече от ясен — едно десетгодишно момче на име Марти Козлоу ще бъде наказано да не напуска стаята си чак до Коледа.

Той отмества пакета, отново бръква в кутията и изважда най-голямата пирамида — истински „световен шампион“ — която е голяма

почти колкото юмука му. Запалва я, като изпитва едновременно страх и задоволство, и я хвърля.

Червена светлина, ярка като огньовете в ада, озарява нощта и хвърля алени отблясъци... внезапно Марти вижда как храстите недалеч от верандата се полюшват и се разтварят. Разнася се приглушен звук, едновременно напомнящ на кашлица и на ръмжене. Звярът се появява.

За миг остава неподвижен и сякаш души въздуха... сетне тромаво започва да се изкачва по склона към верандата, където Марти седи като вкаменен в инвалидната количка; очите му сякаш ще изскочат от орбитите си, притиснал е гръб към платнената облегалка. Чудовището е приведено, но очевидно ходи на задните си крака... също като човек. Червената светлина на фойерверка се отразява с демоничен блясък в зелените му очи.

Движи се бавно, а ноздрите му ритмично се разширяват. Надушва жертвата си, усеща безпомощността ѝ. Марти също долавя миризмата на козината и на потта му, неговата свирепост. Звярът отново изръмжава. Горната му устна, която е с цвят на черен дроб, се разтегля и разкрива зъби, подобни на бивни. Светлината от фойерверка и лунните лъчи обагрят козината му в червено и сребристо.

Приближава се и протяга пръстите си, завършващи с дълги закривени нокти, към гърлото на момчето, крайниците му са и като човешки ръце, и като животински лапи. Внезапно Марти си спомня пакета с фишеците. Машинално драсва клечка кибрит и запалва фитила. Лумват червеникави искрици, които опърлят косъмчетата върху опакото на дланта му. Върколакът се сепва, отстъпва назад и отново изръмжава с недоумение, което също като ръцете му е някак човешко. Момчето запраща фишеците към главата му.

Фойерверките избухват, проблясва ярка светлина, последвана от гръм. Съществуто изревава от ярост и от болка; полита назад и вдига ръце да се предпази от експлозиите, но искриците и горящият барут сякаш го татуират. Четири фишека гръмват едновременно близо до носа му, едното му зелено око изгасва като лампа. Звярът агонизиращо изкрещява, драска с нокти муцуната си и стене, а когато в къщата на семейство Козлоу проблясват светлини, съществуто се обръща и с тежки стъпки се втурва надолу по склона към гората. Остават само

миризмата на опърлена козина и изплашените викове, които се разнасят от къщата.

— Какво беше това? — изкрещява майката на Марти и за пръв път тонът ѝ не е сприхав.

— Кой е там, мътните го взели? — обажда се баща му — не говори като Големия приятел.

— Марти! — вика Кейт и гласът ѝ пресеква, но не от злоба, а от безпокойство. — Марти, добре ли си?

Само дядото не се обажда, защото спи като пън. Марти се обляга назад и се взира в грамадния фойерверк, който бавно изтлява; вече не разпръсква яркочервена светлина, а хвърля розови отблясъци, каквито се наблюдават при изгрев-слънце. Момчето е прекалено потресено, за да реагира... дори не се разплаква. Всъщност изпитва още нещо, освен страх, чувства мрачно задоволство. На другия ден родителите му набързо ще го изпратят при леля Айда и чичо Джим в Стоу, щата Върмонт, където ще остане до края на лятната ваканция (разбира се. „екскурзията“ е съгласувана с полицията — ченгетата се страхуват, че Престъпника на пълнолунието ще се опита отново да нападне момчето, за да ликвидира единствения човек, който го е видял). Задоволството, което изпитва Марти, е по-силно от страха. Зърнал е ужасяващия Звяр и е останал жив.

Изпълва го и радостно чувство, което не ще сподели с никого, дори с чичо Ал, който сигурно щеше да го разбере. Радостен е, защото зарята все пак се е състояла.

Докато родителите му се тревожеха и обсъждаха душевното му равновесие, като се питаха дали преживяването няма да влоши състоянието му, дълбоко в душата си Марти Козлоу знаеше, че това е бил най-хубавият празник в живота му.

АВГУСТ

— Ако питате мен, мисля, че е върколак — заявява полицай Ниъри. Говори доста високо — може би случайно, но по-вероятно нарочно е повишил глас — и разговорите в бръснарницата на Стан внезапно секват. Средата на август е и горещините са незапомнени, а довечера има пълнолуние. Всички жители на града с притаен дъх очакват какво ще се случи.

Полицай Ниъри, който се е настанил на втория стол в бръснарницата на Стан Пелки, оглежда слушателите си и продължава монолога си. Говори убедително и дори намесва психологията, припомняйки си школските познания (той е едър, мускулест мъжага, който през четирите си години в гимназията е отбелязал доста попадения за футболния отбор „Тигрите“, но успехът му в клас е оценяван предимно с тройки).

— Да го знаете от мен — продължава авторитетно, — че има хора, в които сякаш живеят двама души. Викат му раздвояване на личността. Аз пък ги наричам скапани шизофреници. — Млъква за миг, за да огледа слушателите, които са онемели от възхищение пред познанията му. — Бас държа, че си имаме работа тъкмо с такъв човек. Според мен той хабер си няма какво прави при пълнолуние, когато убива по някого. Може да е всеки — например касиер в банката, служител в някоя от бензиностанциите извън града, възможно е дори да е някой, който в момента ме слуша. Имам предвид, че по външност си е човек, а по душа е див звяр, ама изобщо не вярвам, че се покрива с козина и вие срещу луната. Тия приказки са за дечурлигата.

— Какво мислиш за онуй, дето се случи на малкия Козлоу? — пита Стан, без да прекъсне работата си. Щрака с ножицата, като внимава да не клъцне заедно с кичур коса и дебелия врат на полицая. Ниъри кисело отговаря:

— Още едно доказателство, че съм прав. Тия приказки са само за дечурлигата.

Доста е вкиснат около историята с Марти Козлоу. За пръв път има очевиден, който да опише откачения тип, погубил шестима души от Таркърс Милс, включително Алфи Нофлър, най-добрия му приятел. Обаче какво се случва? Разрешават ли му да разпита хлапето? Не! Знае ли къде се намира то? Отговорът отново е отрицателен. Подхвърлят му само писмените показания на малкия, и то след като е трябвало да сервилничи и едва ли не да падне на колене. Онези от щатската полиция го смятат за селяндур, който и собствените си обувки не може да завърже. Мислят се за голяма работа, само защото носят онези тъпашки широкополи шапки. А пък показанията на малкия! Стават само човек да си избърше задника с хартията, върху която са написани. Според хлапето „звярът“ бил висок около метър и осемдесет, разхождал се гол, а тялото му било покрито с козина. Имал големи зъби, очите му били зелени, от него се разнасяла вони като от клетката на чакал. Ръцете му приличали на лапи, пръстите му завършвали със закривени нокти. Малкият твърдеше, че съществото имало и опашка. Ама че налудничава идея!

— Мисля си — обажда се Кени Франклин, който седи на един от столовете, подредени по стената, — че може би престъпникът носи някаква маскировка. Прави се на вълк, нали разбирате...

— Не вярвам — прекъсва го Ниъри и кимва, подчертавайки твърдението си, а Стан едва успява да отдръпне ръка, за да не забие ножицата в дебелия му врат. — Не, сър, изключено е! Хлапакът се е наслушал в училище на измислици за върколаци — тъй е написал в показанията си — а после, тъй като е прикован към оная ми ти инвалидна количка и не може да се радва на ваканцията като другите деца, е размишлявал върху страшните истории, предъвквал ги е в съзнанието си, тъй да се каже. Ефектът е психологически, нали разбирате? Ако ти беше изскочил от гъсталака през онази нощ, хлапето щеше да те обяви за върколак, приятелю.

Кени се засмива, но очевидно се чувства неловко.

— Ударихме на камък — мрачно процежда Ниъри. — Бълнуванията на хлапето са абсолютно безполезни.

Толкова е убеден в безполезността на показанията, които Марти е дал в дома на роднините си в Стоу пред представители на щатската полиция, че не е обърнал внимание на следното изречение: „Четири

гръмнаха едновременно близо до лицето му... ако това изобщо беше лице... и май извадиха окото му. Лявото му око.“

Ако Ниъри бе предъвкарал информацията в съзнанието си (което той не стори), щеше презрително да се изсмее, защото през знойните августовски дни на 1984 година само един човек в града носи превръзка на окото, но е немислимо именно той да е убиецът. Ниъри по-скоро би повярвал, че собствената му майка е извършила жестоките престъпления.

— Има само един начин да се разнищи мистерията — заявява той и поучително размахва пръст към неколцината мъже, които седят на столовете до стената и търпеливо чакат реда си за обичайното съботно подстригване. — Случаят трябва да бъде разследван от опитен полицай, ето защо вземам нещата в свои ръце. Надутите пуяци от щатските служби ще се хапнат отзад, като арестувам престъпника. — Ниъри замечтано се усмихва. — Може да е всеки — добавя. — Касиер в банката... служител в бензиностанция... някой, с когото седите един до друг на бара. Но опитният полицай на бърза ръка ще разреши загадката. Помнете ми думата!

Но на полицай Ландър Ниъри не му се удава възможност да докаже способностите си, защото същата нощ една космата ръка, посребрена от лунната светлина, се пресята през спуснатото странично стъкло в неговия пикап „Додж“, паркиран на кръстовището между второстепенните шосета западно от Таркърс Милс. Разнася се тихо ръмжене и противна миризма, каквато лъха от клетката на лъва в зоопарка.

Косматата ръка хваща Ниъри за брадичката и рязко обръща главата му. Той се взира в проблясващото зелено око, после вижда сплъстената козина и влажната муцуна, която се разтегля в ужасяваща гримаса и разкрива грамадни зъби. Звярът замахва почти игриво и ноктите му раздират страната на Ниъри, разкъсаната плът увисва. Шурва кръв, стича се по рамото на полицая и се просмуква в ризата му. Той изкрещява, звукът излиза през устата му и през зеещата рана. Иззад звяра наднича сребрилата пълна луна.

Ниъри забравя двата си револвера, забравя философстванията си за психологията, забравя, че с тази работа ще се справи само способен полицай. Спомня си само онова, което бе чул от Кени Франклин — че престъпникът може би носи някаква маска.

Когато върколакът посяга към гърлото му, Ниъри сграбчва с две ръце грубата козина с безумната надежда, че ще свали маската. Ще чуе звука на отлепващ се каучук и ще види лицето на убиеца.

Ала надеждите му остават излъгани — чува само гневния рев на звяра. Чудовището отново замахва и Ниъри виж-, да, че лапата всъщност е уродлива ръка... да, човешка ръка... момчето е било право... после ноктите разкъсват гърлото му. Кръвта бликва като фонтан, изпръсква предното стъкло и таблото на пикапа; кървави капки се процеждат върху бутилката с бира на скута на Ниъри.

Чудовището хваща полицая за косата и почти го извлича от пикапа. Победоносно изревава и впива зъби в шията на жертвата си. Докато го ръфа, бирата с гъргорене се излива от преобърнатата бутилка и образува пенлива локвичка до педалите.

Дотук с психологията.

Дотук със способния полицаи.

СЕПТЕМВРИ

Наближава края на месеца, скоро отново ще има пълнолуние, а изплашените жители на Таркърс Милс напразно очакват края на летните горещини. Дивизионните бейзболни мачове приключват, започва футболният сезон; метеорологът по телевизията съобщава, че на 21 септември в канадските Скалисти планини е палнал сняг и че снежната покривка вече е трийсетина сантиметра. Ала в Таркърс Милс лятото отказва да си отиде. През деня температурата се покачва до трийсет градуса; децата, чиято ваканция е свършила преди три седмици, изнемогват от жегата в задушните класни стаи, а една минута сякаш е равна на час. Между съпрузите избухват безпричинни, но ожесточени скандали, на бензиностанцията на изхода за магистралата някакъв турист от Ню Джърси започва да се заяжда с Пъки О'Нийл за цената на бензина, а Пъки го халосва по главата с маркуча и разцепва горната му устна. Непознатият си подвива опашката, като злобно мърмори, заплашвайки Пъки със съд.

— Хабер си нямам от кво се оплаква оня — мрачно заявява собственикът на бензиностанцията вечерта, когато седи с приятелите си в бара. — Да се благодари, че не го цапардосах с все сила — още щеше да си събира зъбите по шосето. Нали така?

— Ама, разбира се — бърза да се съгласи Били Робърт сън, защото се страхува, че Пъки ще го цапардоса с все сила. — Ще удариш ли още една бира. Пък?

— Абсолютно!

Милт Стръмфулър пребива жена си и се налага тя да постъпи в болница, защото е открил върху чинията си засъхнал жълтък, който миялната машина не е отстранила. Поглежда жълтеникавото петно, когато Дона Лий му поднася обяда, и забива юмрук в носа ѝ. Както Пъки О'Нийл би се изразил, удря я с все сила.

— Скапана мърла — процежда и се вира в съпругата си, която лежи на пода, а от счупения е нос и от раната на тила ѝ се стича кръв.

— Майка ми измиваше чиниите идеално, и то без специална машина. Как може да си толкова некадърна!

Обаче на лекаря от спешното отделение в портландската болница обяснява, че жена му е паднала по стълбището. Дона Лий, която изпитва ужас от съпруга си — за нея деветте години брачен живот са като прекарани във военна зона — потвърждава версията му.

Около седем часа в нощта на пълнолунието излиза вятър — първият хладен повей след безкрайното горещо лято. От север се задават буреносни облаци и луната си играе на криеница с тях — гмурка се и изплува иззад сивкавите вълма и посребрява краищата им. Сетне облаците се сгъстяват и скриват лунния диск... но приливът се подчинява на притегателната му сила... Звярът също.

Към два след полунощ Елмър Цинеман, чиято къща се намира на Уест Стейдж Роуд на двайсетина километра от градчето, чува ужасяващо квичене, разнасящо се от кочината. Той нахлузва чехлите си и както е по пижама хуква да вземе пушката си. Съпругата му, която сигурно е била хубава през 1947, когато Елмър я взе едва шестнайсетгодишна, със сълзи на очи го умолява да не излиза, да остане при нея. Той грубо я отблъсква и грабва пушката, която държи в коридора. Струва му се, че свинете не квичат, а пицят като момиченца, нападнати от сексуален маниак. Изкрепява на жена си, че ще отиде да види какво става, че нищо не може да го спре, ала тъкмо когато мазолестата му ръка посяга към резето на задната врата, пронизителен, победоносен вой отеква в нощта. Безсъмнено е вълк, но воят му е като човешки глас и е толкова потресаващ, че Елмър пуска резето и позволява на Алис Цинеман да го отведе в дневната. Прегръща я и я привлича до себе си на канапето, където двамата се сгушват като изплашени деца.

Крясъците на животните постепенно секват, дочува се зловещо гъргорене. Звярът отново надава вой, отекващ като сребърна камбана... като сребърната луна. Елмър предпазливо пристъпва до прозореца и вижда някакъв силует, който с подскоци се скрива в тъмата.

По-късно завалява дъжд, едрите капки барабанят по стъклата, а Елмър и Алис седят в леглото под светлината на лампите. Дъждът е студен, първият есенен дъжд, сутринта листата на дърветата са обагрени в жълто.

Когато Елмър, заедно с брат си Пит, когото е повикал от Минот, се престахват да отидат в кочината, пред очите им се разкрива ужасяваща гледка: двата шопара и деветте свине са изкормени и наръфани. Лежат в калта под дъжда, а изцъклените им очи се взират в студеното есенно небе.

Двамата мъже дълго мълчат, сетне Елмър изрича онова, което се върти в ума и на брат му:

— Застраховката отчасти ще покрие загубите. Не напълно, но отчасти... Може би ще успея да добавя останалата сума... Слава Богу, че умряха животните, вместо някой човек.

Пит кимва и прошепва толкова тихо, че гласът му едва се долавя сред плющенето на дъжда:

— Стига толкова смърт...

— За какво намекваш?

— Много добре знаеш. При следващото пълнолуние от домовете си трябва да излязат четирийсет мъже... или шейсет, а най-добре сто и шейсет. Крайно време е да престанете да си заравяте главите в пясъка и да се преструвате, че нищо не се е случило, макар и най-глупавият да не го вярва. Погледни тук, за Бога!

Посочва надолу. В калта около изкормените животни се виждат отпечатъци от стъпки. Приличат на следи от вълчи лапи... но и на човешки стъпки.

— Виждаш ли проклетите следи?

— Да — промърморва Елмър.

— Вярваш ли, че ги е оставила сладката Бетси?

— Не.

— Това са следи от върколак. Знаеш го, Алис също го знае, известно е на повечето хора в града. Мамка му, дори аз, дето живея в съседния окръг, го знам. — Поглежда към брат си и се намръщва. Строгото му лице на пуритан се сбръчква. — Стига толкова смърт. Време е този кошмар да свърши.

Елмър се замисля, а дъждът се стича по мушамите им. Сетне кимва:

— Имаш право. Но не и при следващото пълнолуние.

— Смяташ да изчакате до ноември, така ли?

— Да. Тогава дърветата ще бъдат голи и ще имаме по-добра видимост, пък и следите ще се различават по-ясно, ако падне сняг.

— Добре, но какво ще се случи, докато чакате?

Елмър Цинеман поглежда разкъсаните животни, вдига очи към брат си и прошепва:

— Дотогава всеки от нас трябва да бъде нащрек.

ОКТОМВРИ

Когато вечерта на Хелуин Марти Козлоу се прибира вкъщи след обиколка на съседите за традиционните сладкиши и бонбони, акумулаторът на инвалидната му количка е почти изтощен.

Момчето бърза да си легне, но дълго остава будно и се взира през прозореца, докато на небето се появява полумесецът и грейват звезди, блестящи като диаманти. Леденият вятър завихря пожълтелите листа по верандата, където гърмящите фишеци бяха спасили живота на Марти. Дочува се шум, като че тракат изсърхнали кости. За втори пореден месец никой в Таркърс Милс не бил убит при пълнолуние. Някои обитатели в градчето, например бръснарят Стан Пелки и Кол Блодуин, собственикът на „Блодуин Шевролет“ — единствената фирма за продажба на коли в Таркърс Милс — са на мнение, че кошмарът е свършил; зверствата са били извършвани от скитник или бездомник, криещ се в гората; сега убиецът е напуснал околността, както са предричали те. Други обаче са скептично настроени. Не са забравили четирите елена, които намериха заклани близо до магистралата на сутринта след октомврийското пълнолуние, нито единайсетте свине на Елмър Зинеман, които бяха разкъсани при пълнолуние през септември. По въпроса се водят ожесточени спорове, докато мъжете пият бира в бара през дългите есенни вечери.

Само Марти Козлоу знае истината.

Тази вечер бе обикалял съседските домове заедно с баща си (Хърман Козлоу обича празника Хелуин; харесва му да усеща студа, който щипе страните му; обича да се смее престорено сърдечно, както подобава на Големия приятел, и да крещи любимите си идиотски фрази: „Тъй, я!“ и „Зън-зън, стани от сън!“), когато съседите излизат на входната врата). Марти се беше маскирал като Йода — носеше умело изработена гумена маска и широка мантия, която закриваше парализираните му крака.

— Винаги получаваш каквото поискаш! — възкликна Кейт, като видя маската, и тръсна глава. Ала Марти усети, че тя не му се сърди

(сякаш да го докаже, сестра му изработи жезъл, за да допълни маскировката му), а вероятно ѝ е мъчно, че вече е прекалено голяма да се предрешва, да обикаля из градчето и да пълни торбичката си с подарени бонбони и сладкиши. Щеше да отиде на празненство със съучениците си от гимназията, да танцува под съпровод на песните на Дона Самър, да участва в състезанието за захаросани ябълки. По-късно щяха да изключат осветлението и да играят на бутилка и Кейт може би щеше да се целува с някое момче, и то не защото ѝ се иска, а за да има какво да сподели със съучениците си на другия ден по време на междучасието.

Хърман реши да направят традиционната обиколка с неговия микробус, който е снабден с подвижна рампа, улесняваща качването и свалянето на парализираното момче. Като се спусне по рампата, Марти подкарва инвалидната си количка по улиците, като здраво стиска торбичката в скута си. Обикалят всички съседи, сетне посещават семействата Колинс, Макинес, Манчестър, Миликън и Ийстън, които живеят в центъра на Таркърс Милс. В бара ги посрещат с огромна купа със захаросани пуканки, в дома на свещеника от независимата църква черпят с десертчета „Сникърс“, а преподобният Лестър Лоу от баптистката църква раздава на децата шоколадчета „Чънги“. Сетне чукат на вратите на семейства Рандолф, Куин, Диксън и на още двайсетина къщи. Когато Марти се прибира у дома, торбичката му е пълна със сладкиши, а в главата му се върти една-единствена смразяваща мисъл.

Той знае.

Знае кой е върколакът.

По време на обиколката из града самият Звяр, когото лудостта обзема по време на пълнолуние, е пуснал шоколадче в торбичката на Марти. Няма как да види, че момчето пребледнява като мъртвец под маската и е стиснало жезъла толкова силно, че чак ноктите му са побелели. Върколакът му се усмихва и го погалва по главата, защитена от гумената маска.

Да, Марти е сигурен, че това е върколакът, и то не само защото човекът носи превръзка на окото. Очевидна е приликата между мъжа и озъбения звяр, когото е видял през посребрената от луната лятна нощ преди почти четири месеца.

Откакто се е завърнал от „изгнанието“ си във Вермонт след Деня на труда, Марти е нащрек; знае, че рано или късно ще види върколака и че ще го познае по това, че е едноок. Когато каза на хората от щатската полиция, че със сигурност е извадил окото на върколака, те обещаха да проучат въпроса, но той разбра, че изобщо не са му повярвали. Може би защото не са свикнали да обръщат внимание на бръщолевенията на разни хлапета, а най-вече защото не са присъствали на драматичните събития през онази далечна юлска нощ. Важното е, че не са му повярвали.

Таркърс Милс е малък град, но се простира на голяма площ, а кварталите са отдалечени един от друг. До тази вечер Марти не бе видял едноок човек, нито се беше осмелил да разпита майка си, която се страхуваше, че случилото се през нощта на четвърти юли е оставило траен отпечатък в съзнанието на сина ѝ. Марти подозираше, че ако започне да се прави на детектив и да я разпитва, в крайна сметка тя ще се досети накъде бие. Казваше си, че в Таркърс Милс живеят една шепа хора и че рано или късно ще се сблъска със Звяра с човешко лице.

Докато шофира към дома си, господин Козлоу (когото учениците наричат „треньора Козлоу“) си казва, че синът му е мълчалив и умислен, защото е уморен от тазвечерното приключение. Ала истината е съвсем друга. Никога досега (с изключение на нощта, когато бе пускал чудесните фойерверки) Марти не се е чувствал толкова бодър и въодушевен. В съзнанието му се върти една мисъл — необходими са му били почти два месеца да разбере кой е върколакът, само защото заедно с родителите си посещава католическата църква „Сейнт Мери“ в покрайнините на града.

Човекът с превръзката на окото, който пусна шоколадчето в торбичката му, сетне се усмихна и го помилва по главата, не е католик. Не, няма нищо общо с католиците. Звярът е преподобният Лестър Лоу от църквата „Баптистка благодат“.

Марти си спомня как невзрачният свещеник застана на прага и се усмихна, а лампата в коридора освети превръзката на окото му, която му придаваше вид на пират.

— Май сте имали произшествие, отче — избоботи Хърман Козлоу с гръмливия глас на Големия приятел. — Дано да не е нещо сериозно.

Преподабният Лоу отново се усмихна, но този път усмивката му беше страдалческа. Отвърна, че всъщност бил ослепял с едното око. Имал доброкачествен тумор и се наложило да отстранят окото, за да оперират образуването.

Явно такава е била Божията воля, но за щастие всичко минало благополучно. Отново помилва Марти по главата и заяви, че познава хора, които са принудени да носят по-тежък кръст.

А сега Марти лежи буден, взира се в полумесеца сред звездното небе, вслушва се в писъка на есенния вятър, който обрулва последните листа и свисти в тиквените фенери с човешки лица, окачени от двете страни на алеята за коли. „Какво да правя?“ — лига се гой.

Още не знае, но е сигурен, че когато му дойде времето, ще узнае отговора.

Потъва в дълбок сън, присъщ само на децата, не го тревожат сънища. Навън реката на вятъра залива Таркърс Милс и отнася със себе си октомври, който отстъпва мястото си на ноември, най-суровия месец на есента.

НОЕМВРИ

Настъпил е мрачният и ледовит месец ноември, който е като димящата угарка на годината. Странна процесия преминава по главната улица на Таркърс Милс. Преподобният Лестър Лоу я наблюдава от прага на дома си; излязъл е да вземе пощата и държи шест рекламни листовки и едно писмо, докато проследява с поглед движещите се един след друг прашни пикапи марка „Форд“, „Шевролет“ и „Интернешънъл Харвестър“. Процесията му напомня на грамадна змия, която се гърчи по пътя, извеждащ от града.

Метеоролозите предричат, че скоро ще падне първият сняг, но шофьорите на пикалите не бягат от бурята към области с по-топъл климат; никой не заминава за слънчевите Флорида или Калифорния, навлечен с дебело яке, въоръжен с ловджийска пушка и придружаван от кучетата си. Вече четвърти ден мъжете от Таркърс Милс, предвождани от Елмър и Пит Цинеман, предприемат поход извън града. Водят кучетата си, въоръжени са и са се заредили с достатъчно бутилки бира. С приближаването на пълнолунието ги е обхванала истинска ловна страст. Сезонът за лов на птици е приключил, за лов на елени — също. Но ловът на върколаци още е разрешен и макар че се преструват на угрижени и разтревожени, мъжете всъщност се забавляват. Както би се изразил треньорът Козлоу, забавляват се „супер чудесно“.

Преподобният Лоу знае, че за повечето от тези хора походът срещу върколака е само повод да се поразходят из горите, да се наливат с бира, да пикаят в проломите, да си разказват вицове за поляци, жабари и негра и да стрелят по катерици и врани. *„Те са животните — мисли си Лоу и машинално докосва превръзката на окото си, която носи от юли насам. — Най-вероятно някой ще простреля свой «колега» от ловната дружинка. Цяло чудо е, че още не се е случило.“*

Последният пикап преваля хълма, шофьорът надува клаксона, кучетата в багажното отделение лаят като бесни. Да, за някои това са

само забавно приключение, но други — например Елмър и Пит Цинеман — преследват върколака не на шега. Преди около две седмици преподобният Лоу чу Елмър да заявява на всеослушание в бръснарницата:

— Ако онова същество, било то човек или звяр, реши да полохува през този месец, кучетата ще го надушат. А пък ако то... или той не се появи, може би сме спасили нечий живот. Най-малкото добитъка на някого.

Да, неколцина от ловците — дузина, може би две — сериозно са се захванали със залавянето на върколака. Но не те предизвикват невероятната мисъл, мержелееща се в съзнанието на Лоу — че е притиснат до стената.

Страхът му е породен от писмата, най-дългото от което се състои само от две изречения. Почеркът е детски, някои думи са написани неправилно. Лоу поглежда плика, който е пристигнал със сутрешната поща. Адресът е написан от същата старателна детска ръка и гласи: „До преподобния Лоу от църквата «Баптистка благодат», Таркърс Милс, Мейн 04491“.

Отново го обзема усещането, че е в капан... сигурно така се чувства лисицата, когато разбира, че докато е бягала от ловджийските кучета, е попаднала в клопка. Усеща паниката на лисицата, която се извъръща и се озъбва, за да окаже съпротива на кучетата, които положително ще я разкъсат.

Залоства вратата, отива в дневната, където степният часовник тържествено тиктака, сяда, старателно отделя рекламните листовки, оставя ги на масата, която госпожа Милър старателно лъска два пъти седмично, и отваря новото писмо. И този път липсва обръщение. И този път липсва подпис. В средата на лист от ученическа тетрадка се мъдри следното изречение:

„Защо не се самоубиеш?“

Преподобният Лоу докосва челото си и забелязва, че ръката му леко трепери. Смачква на топка листа хартия и го пуска в големия пепелник в средата на масата (той приема в дневната енориашите, които търсят съвет, и някои от тях са пушачи). Изважда кибрит от джоба на жилетката си, която носи у дома, и запалва писмото, както бе сторил и с предишните. Вперва поглед в горящата хартия.

Осъзнаването на състоянието му се бе осъществило на два етапа. След кошмара през май, когато му се беше присънило, че всичките му енориаши са се превърнали във върколаци, и след ужасяващото откриване на изкормения Клайд Корлис, той бе започнал да подозира, че нещо... нещо нередно се случва с него. Не знае как другояче да го опише. Да, с него се случва нещо нередно. Ала Лоу знае и още нещо — че понякога сутрин, особено след пълнолуние, се събужда в прекрасно настроение, чувства се изключително добре, изключително силен. Усещането постепенно преминава с изтъняването на луната и отново нараства с приближаващото пълнолуние.

След кошмарния сън и смъртта на Корлис преподобният Лоу е принуден да обърне внимание на факти, които дотогава е успявал да пренебрегне. Случва се, като се събуди, дрехите му да са разкъсани и изцапани с кал. По лицето и тялото си открива необясними драскотини и синини (но тъй като не изпитва никаква болка, си казва, че са без значение... лесно му е да се самозаблуждава). Доскоро е успявал да пренебрегне дори засъхналата кръв, която открива по ръцете и по... устните си.

Но на 5 юли настъпва втората фаза на осъзнаването.

Накратко казано, той се бе събудил сляп с едното око. Отново не чувстваше болка, но лявата му очна кухина представляваше кървава рана. В този момент бе принуден да признае ужасяващата истина, че той е върколакът... той е Звярът.

От три дни са го обзели добре познати усещания — безпокойство, почти радостно нетърпение, странно физическо напрежение. Знае, че промяната отново ще настъпи. Довечера отново ще има пълнолуние и преследвачите ще излязат с кучетата си. Не го е страх от тях. Много по-умен е, отколкото предполагат. Говорят за човека-вълк, но мислят за нето само като за вълк, не като за човек. Ще подкарат пикалите, а той ще вземе своята малка кола и ще замине за Портланд. Ще вземе стая в някой мотел в покрайнините на града. И ако промяната настъпи, около него няма да има нито ловци, нито кучета. Пък и не те го плашат.

Защо не се самоубиеш?

Първото послание, което бе получил в началото на месеца, се състоеше от едно изречение: „Знам кой си“.

Второто гласеше: „Ако си Божии служител, напусни града. Отиди някъде, където ще убиваш животни, не хора“

В третото пишеше: „Сложи край“.

Едно-едничко кратко изречение: „Сложи край“.

А днешното писмо съдържаше въпрос: „Защо не се самоубиеш?“

„Защото не желая — с раздразнение си мисли преподобният Лоу. — Изпаднал съм в това състояние... каквото и да е то... не по мое желание. Не ме е ухапал вълк, нито ме е проклет циганин. Но знам кога започна всичко. През един ноемврийски ден миналата година отидох на полянката край гробището «Съншайн Хил» да набера цветя за вазите в църковното преддверие. Никога не бях виждал подобни цветя, а най-странното е, че увехнаха, докато се върнах в града. Увехнаха и почерняха. Мисля, че именно тогава започнаха... преобразяванията. Нямам основание да го твърдя... но така ми се струва. Няма да се самоубия. Те са животните, не аз.

Кой ми изпраща писмата?“

На този въпрос той няма отговор. Нападението срещу Марти Козлоу не беше отразено във вестниците на Таркърс Милс, а преподобният Лестър Лоу се гордее с факта, че не обръща внимание на слухове. Също както Марти не познаваше свещеника преди Хелюин, тъй като не посещаваше неговата църква/така и Лоу не знае за съществуването на момчето. Освен това той не си спомня какво е направил, докато е бил преобразен във върколак; в паметта му е съхранено опияняващото усещане за благополучие при завършването на поредния месечен цикъл и безпокойството преди настъпването му.

„Аз съм Божии служител — казва си той, изправя се и започва да крачи все по-бързо из тихата всекидневна, където се чува само тържественото тиктакане на стенния часовник. — Аз съм Божии служител и няма да се самоубия. Върша добрини на земята и ако понякога върша злини, това е съвсем нормално — хората са вършили злини и преди аз да започна; злото също е по волята Божия, поне така се казва в Книгата на Йов; ако съм бил прокълнат, то Бог ще ме накаже, когато реши. Всичко на този свят е подчинено на Неговата воля... всъщност кой е Бог? Дали да поразпитам из града? Кой е бил нападен на 4 юли? Как аз (то) загубих (загуби) окото си? Може би трябва да запуша устата на незнайния писмописец... но не през този месец. Нека първо да приберат кучетата. Да...“

Започва да крачи все по-бързо и дори не забелязва, че брадата му (която е толкова рядка, че той се бръсне веднъж на три дни... през определен период от месеца, разбира се) сега е набола за часове и е гъста и твърда, а кафявото му око е добило лешников цвят, който с приближаването на нощта ще стане смарагдовозелен. Докато крачи из всекидневната, все повече се привежда, започва да говори на себе си... но гласът му постепенно затихва и думите наподобяват на животинско ръмжене.

Когато бледата светлина на ноемврийския ден преминава в сивкав здрач, той с подскоци отива в кухнята, грабва ключовете за колата от закачалката до вратата и изтичва навън. Сяда зад волана и потегля по шосето за Портланд. Устните му са разтеглени в усмивка, шофира почти безразсъдно, не намалява скоростта дори когато завалява първият сняг през тази зима и пред фаровете на колата се впускат във вихрен танц снежинки от сивото небе. Усеца притегателната сила на луната, която се е скрила зад гъстите облаци; гръдният му кош се разширява и бялата му риза се пука по шевовете.

Настройва радиото на станция, която предава само рокендрол, и осъзнава, че се чувства... великолепно.

Онова, което се случва по-късно, може би е Божие възмездие или шега на езическите божества, пред които хората са се прекланяли, застанали сред окръжности от каменни монолити... наистина е шега, и то каква — по ирония на съдбата Лоу е бил толкова път до Портланд, за да се преобрази във върколак, а човекът, когото разкъсва през тази снежна ноемврийска нощ, е Милт Стръмфулър, който е прекарал целия си живот в Таркърс Милс... а може би това наистина е Божие възмездие, защото Милт е най-отвратителният човек в Милс. Тази вечер, както много пъти досега, той е напуснал дома си под предлог, че има важна работа, обаче „важната работа“ е едно леко момиче на име Рита Тенисън, от което Милт е прихванал венерическа болест и е заразил многострадалната си съпруга Дона Лий, дете, откакто са женени, не е поглеждала друг мъж.

Преподобният Лестър Лоу е отседнал в мотел „Дрифтуд“ недалеч от Портланд, който Милт Стръмфулър и Рита Тенисън са избрали, за да свършат „важната си работа“.

В десет и петнайсет вечерта Милт отива да вземе от колата си бутилката бърбън и докато мислено се поздравява, че е избягал от

Таркърс Милс в нощта на пълнолунието, едноокият върколак скача върху него от камиона, покрит със сняг, и с един замах му прекършва врата. Последното, което Милт Стърмфулър чува, е победоносният вой на върколака; отсечената му глава се изтърколва под грамадния камион — очите му са широко отворени, от шията му шурти кръв, бутилката се изплъзва от потръпващата му ръка, а Звярът започва да пие кръвта му.

На другия ден преподобният Лоу, който се е завърнал в дома си в Таркърс Милс и се чувства... прекрасно, прочита във вестника за убийството и набожно си мисли: „Такава е била Божията воля. Получил си е заслуженото — беше лош човек. — Сетне си казва: — Кое е хлапето, което ми изпраща посланията? Кой извади окото ми през юли? Време е да разбере. Време е да се вслушам в мълвата.“

Намества превръзката на окото си, разгръща вестника на друга страница и мислено добавя: „Светът е устроен по волята Божия; ако Всевишният пожелае, ще открия хлапето и ще го накарам да млъкне. Завинаги.“

ДЕКЕМВРИ

Остава четвърт час до дванайсет. В Таркърс Милс както навсякъде по света приближава края на годината и както навсякъде другаде в градчето са настъпили промени.

След смъртта на Милт Стърмфулър съпругата му Дона Лий, която най-сетне се е освободила от робство, е напуснала Таркърс Милс. Според някои е заминала за Бостън, други мислят, че се е преселила и Лос Анджелис. Една жена безуспешно се е опитала да разработи книжарницата, но слава Богу, в бръснарницата, в супермаркета и в бара винаги има клиенти. Клайд Корлис е мъртъв, но двамата му братя безделници Алдън и Ерол са живи и здрави и обикалят съседните градове, за да купуват храна срещу купоните, отпускани за социално слабите, защото се срамуват да пазаруват в Таркърс Милс. Баба Хейг, най-голямата майсторка на пайове в градчето, се е споминала от инфаркт. Деветдесет и двегодишният Уили Хариштън в края на ноември се е подхлъзнал на леда пред къщата си на Бол Стрийт и си счупил крака. Има и добри новини — заможен летовник е дарил голяма сума на градската библиотека, а през следващата година най-сетне ще започне строежът на новото крило на болницата, който се обсъжда от паметивека на съвещанията на градските съветници. През октомври директорът на училището Оли Паркър получава силен кръвоизлив от носа и се установява, че страда от хипертония.

— Имал си късмет, че не си издухал мозъка си в носната си кърпа — отбеляза лекарят, след като измери кръвното му налягане, и му препоръча да отслабне поне с двайсет килограма. Като по чудо до Коледа Оли е свалил десет кила — изглежда и се чувства като нов човек.

— Действа като нов човек — споделя съпругата му в разговор с най-добрата си приятелка Дилия Бърни и лукаво се усмихва. Брейди Кинкейд, който бе убит от върколака, докато пускаше хвърчилото си,

все така лежи в гроба. А Марти Козлоу, който в училище седеше зад Брейди, е все така сакат.

Някои неща са се променили, други не са, приближава края на годината, задава се нова. Бушува снежна буря, а върколакът дебне наоколо, готов да вземе следващата си жертва.

Марти и чичо му Ал са във всекидневната в дома на семейство Козлоу и гледат по телевизията новогодишното предаване на Дик Кларк. Чичото се е разположил на канапето, а хлапакът седи на инвалидната си количка. На скута си държи 38-калибров колт, зареден с два сребърни куршума, които са изработени от един приятел на Ал на име Мак Макътчин, живеещ в Хампдън. След продължително убеждаване въпросният Мак е приел „поръчката“. Стопил е с помощта на газова горелка сребърната лъжичка, подарена на момчето по случай първото причастие, и е изчислил необходимото количество барут за изстрелване на куршумите.

— Не гарантирам, че ще свършат работа — предупреди майсторът чичо Ал, — но може и да съм успял. По какво ще стреляш, Ал, по върколак или по вампир?

— И по едното, и по другото — усмихна се чичото, и добави: — Куршумите са за моя племенник. Пада си по филми за вампири, та ми хрумна да му направя коледен подарък.

— Ако удари някой охранен вампир, донеси да го разгледам — подхвърли на сбогуване Мак. — Никога не съм виждал такова чудо.

Всъщност чичо Ал е доста озадачен — пита се какво ли е намислил племенникът му. Не го е виждал от 3 юли, защото оттогава не е стъпвал в дома на сестра си, която още му се сърди, задето е дал фойерверките на момчето. Обадила му се беше по телефона и бе изкрещяла:

— Марти можеше да загине, глупако! Как ти хрумна подобна идея?

— Май тъкмо фойерверките спасиха... — подхвана Ал, но тя гневно затвори телефона. Сестра му е упорита като муле — когато не желае да чуе нещо, прекъсва разговора.

В началото на декември му се обади Марти и заяви:

— Непременно трябва да се видим, чичо Ал. Ти си единственият, с когото мога да споделя идеята си.

— Майка ти не ще и да чуе за мен, момчето ми.

— Важно е — настоя Марти. — Моля те, моля те, ела.

Ал се престраши и пристигна в Таркърс Милс и се престори, че не забелязва леденото мълчание на сестра си. Изведе Марти на разходка с колата си, но за разлика от миналия път не им беше до смях и лудешко шофираше по тесните второкласни шосета. Момчето разказваше невероятната си история, а чичо му го слушаше с нарастващо безпокойство.

Марти описа случилото се в нощта на 4 юли, когато възпламенените фишеци бяха извадили окото на чудовищното създание. Разказа за откритието, което бе направил на Хелюин, сетне сподели как е започнал да изпраща на преподобния Лоу анонимни писма... След убийството на Милт Стъръмфулър в Портланд обаче изпрати две писма, които подписа точно както го бяха учили в часовете по граматика: „Искрено ваш Мартин Козлоу“.

— Не трябваше да му изпращаш никакви писма! — скастри го чичо Ал. — Постъпил си глупаво, Марти! Не ти ли мина през ума, че може би си сгрешил, че го обвиняваш несправедливо.

— Наистина ми хрумна подобна мисъл — призна момчето. Затова и подписах последните две писма. Защо не ме попиташ какво се случи? Защо не ме попиташ дали той се е оплакал на банда ми, че съм му изпратил бележки, едната от които гласи: „Защо не се самоубиеш?“, а втората „Кръгът се затваря около теб!“

— Изобщо не се е обадил, нали? — попита Ал, въпреки че вече знаеше отговора.

— Не — спокойно отвърна Марти. — Не е разговарял с родителите ми, нито с мен.

— Слушай, съществуват стотици причини да не се е...

— Грещиш. Причината е само една. Той е върколакът и чака да настъпи пълнолунието. Преподобният Лоу не може да ми стори нищо, но върколакът е в състояние да ме... да ме накара да млъкна.

Говореше с такава смразяваща увереност, че чичото почти му повярва и попита:

— Какво искаш от мен?

Марти му обясни, че са му необходими два сребърни куршума и револвер, освен това чичо му трябвало да дойде в Таркърс Милс на Нова година, когато е следващото пълнолуние.

— Не ти се отваря парашутът, хлапе. Ти си свястно момче, но се страхувам, че си превъртял. Според мен си откачил от седене в глупавата количка. Ако поразмислиш, ще осъзнаеш, че имам право.

— Може би. Но си представи как ще се почувстваш, ако на Нова година ти съобщят, че са ме открили разкъсан в леглото. Искаш ли смъртта ми да тежи на съвестта ти?

Ал понечи да отговори, ала стисна зъби. Зави по някаква странична алея, а снегът заскърца под колелата. Изкара колата на заден ход и подкара обратно към Таркърс Милс. Мислите му бяха объркани. Беше се сражавал във Виетнам и бе получил няколко медала за храброст; успешно бе избегнал обвързването с няколко похотливи млади дами, а ето, че сега беше попаднал в клопката, устроена от десетгодишния му племенник... от десетгодишния му сакат племенник. Разбира се, не желаше смъртта на момчето да тежи на съвестта му, дори не му се искаше да си го помисля. И Марти го знаеше. Знаеше още, че ако чичо му поне мъничко вярва в теорията му, то...

След четири дни, на 10 декември. Ал телефонира на Марти, който победоносно влезе с количката си във всекидневната и обяви:

— Имам страхотна новина! Чичо Ал ще бъде заедно с нас на Нова година.

— Кракът му няма да стъпи тук! — заяви майка му с възможно най-ледения си тон.

— Божичко, още ли му се сърдиш? — престорено невинно попита момичето. — Извинявай, ама аз вече го поканих. Обеща да донесе от пукащите дръвчета за камината.

До края на деня майка му все му хвърляше кръвнишки погледи, но все пак не се обади на брат си да отклони поканата, което бе най-важното.

По време на вечерята Кейт се наведе и изсъска на брат си:

— Винаги става твоето! Получаваш каквото си поискаш само защото си сакат!

Той злорадо се усмихна и прошепна:

— И аз те обичам, сестричке.

— Гадняр! — извика тя и хукна навън.

Настъпи новогодишната нощ. Майката на Марти бе сигурна, че Ал няма да дойде поради бушуващата снежна буря. Навън вятърът

стенеше, а от време на време надаваше пронизителен вой. По едно време дори момчето се разтревожи и реши, че чичо му няма да спази обещанието си, но към осем часа Ал пристигна — вместо спортния мерцедес караше джип, който беше взел от свой приятел.

В единайсет и половина всички вече си бяха легнали, тъкмо както предвиждаше Марти. Въпреки че чичо Ал все още твърди, че не вярва на историята за върколака, е донесъл два револвера, които е скрил под дебелото си сако. Единият, зареден със сребърните куршуми, той безмълвно връчва на племенника си, след като всички са си легнали (за да подчертае недоволството си, майката на Марти гневно тресна вратата на спалнята). Другото оръжие е заредено с обикновени патрони и Ал си мисли, че ако умопобърканият предприеме поредното нападение (с напредването на времето той все повече се съмнява, че това ще се случи), ще го застреля с 45-калибровия магнум.

Двамата с Марти гледат телевизия. Режисьорът все по-често превключва на камерите, насочени към грамадната светеща топка върху Ълайд Кемикъл Билдинг на Таймс Скуеър. Изнизват се последните минути от годината, многолюдната тълпа на площада ликува. В ъгъла срещу телевизора все още стои коледната елха на семейство Козлоу, но вече е поизсъхнала и изглежда някак тъжна без окачените пакети с подаръците.

— Нищо няма да се слу... — подхваща чичо Ал, в този момент панорамният прозорец на всекидневната се пръсва на хиляди парченца, вятърът надава вой, нахлуват гъсти рояци снежинки... и Звярът.

За миг Ал остава неподвижен, вцепенил се е от ужас и изумление. Чудовището е високо близо два метра, но се движи приведено и предните му ръце-лапи почти докосват килима. Единственото му зелено око („Точно както го описа Марти... минава през ума на Ал — значи все пак върколакът наистина съществува...“) се върти в орбитата си, сетне се насочва към момче то в инвалидната количка. Погледът на Звяра е ужасяващ като смъртна присъда. Той се нахвърля върху Марти, изревава победоносно и оголва жълтеникавите си зъби.

Марти се прицелва, лицето му е невъзмутимо. Изглежда толкова малък в инвалидната количка. Подплатените с кожа чехли се изхлузват

от безчувствените му стъпала. Въпреки безумния вой на върколака, оглушителното нищене на вятъра и шумното блъскане на мислите в съзнанието му (Ал се пита възможно ли е това да се случва в действителност), той чува племенника си да казва:

— Бедният пастор Лоу! Ще се опи там да те освободя.

В мига, когато върколакът скача върху него, а сянката му се сгърчва върху килима, Марта натиска спусъка. Поради малкото количество барут в патроните звукът от изстрела е приглушен, сякаш някой гърми с въздушна пушка. Гневният рев на Звяра се извисява до безумен писък от болка. Върколакът задига и се блъсва в стената, зейва широка дупка. Някаква картина пада на главата му, плъзва се по гъстата козина на гърба му и стъклото се счупва при удара с пода. Върколакът рязко се обръща. Кръвта се стича по озъбената му муцуна, зеленото му око като обезумяло се върти в орбитата си. Съществуото със залитане пристъпва към момчето, от гърлото му се изтръгва страховито ръмжене, лапите му се свиват в юмруци, от устата му блика кървава пяна. Марта стиска оръжието с две ръце, както малко дете държи чашата с мляко. Изчаква и когато чудовището се нахвърля върху него, отново натиска спусъка. Като по магия окоето на Звяра угасва, все едно вятър е духнал пламъка на свещ. За сетен път върколакът изпищява и слепешката пристъпва към прозореца. Леденият вихър издува завесите и омотава около главата му — червени кървави цветя разцъфват върху бялата тъкан... а на екрана на телевизора огромната светеща топка започва да пада по улея.

Върколакът пада на колене, в този миг бащата на Марти се втурва в стаята. Облечен е в яркожълта пижама, очите му са разширени от страх. Ал още държи магнума, дори не се е наложило да го използва.

Чудовището се просва на пода... конвулсивно потръпва... и умира.

Господин Козлоу се втрещва в него, зяпнал от изумление.

Марти се обръща към чичо си, без да изпуска револвера, от чието дуло още излиза дим. Изглежда уморен до смърт, но спокоен.

— Честита Нова година, чичо Ал. Върколакът е мъртъв. Мъртъв е — повтаря и избухва в сълзи.

Съществуото, което лежи на пода под савана на белите дантелени завеси, е започнало да се променя. Рошовата козина някак си потъва в

тялото му. Устните, разтегнати в ужасяваща гримаса на болка и гняв, се отпускат и закриват зъбите, които като по чудо са станали малки и равни. Дългите и заострени нокти сякаш се стопяват и се превръщат в нокти на човек... така изгризали, че будят съжаление.

Преподобният Лестър Лоу лежи на пода, обвит в кървавия саван, а вятърът навява снега върху бездиханното му тяло.

Чичо Ал се приближава до момчето да го утеши, господин Козлоу безмълвно се взира в голия труп, а майката на Марти колебливо влиза в стаята, като конвулсивно се е вкопчила в халата си. Ал притиска към себе си племенника си и прошепва:

— Добре се справи, момчето ми. Обичам те.

Вятърът надава зловец писък срещу небето, от което се сипе сняг, а в Таркърс Милс първата минута от новата година вече е история.

ПОСЛЕСЛОВ

Всеки, който обича да наблюдава луната, знае, че съм си позволил доста „волности“ с лунния цикъл, най-вече за да се възползвам от празниците (Свети Валентин, 4 юли и т.н.), с които определени месеци „изпъкват“ в съзнанието ни. Уверявам читателите, които ще ме обвинят в неграмотност, че познавам фактите... но изкушението бе твърде голямо, за да му устоя.

Стивън Кинг

4 август 1983 г.

Издание:

Стивън Кинг. Цикъл на върколака

Дизайн на корицата: Димитър Стоянов — ДИМО

Редактор: Весела Прошкова

Издателска къща „Плеяда“, София, 2000

ISBN 954-409-198-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.